

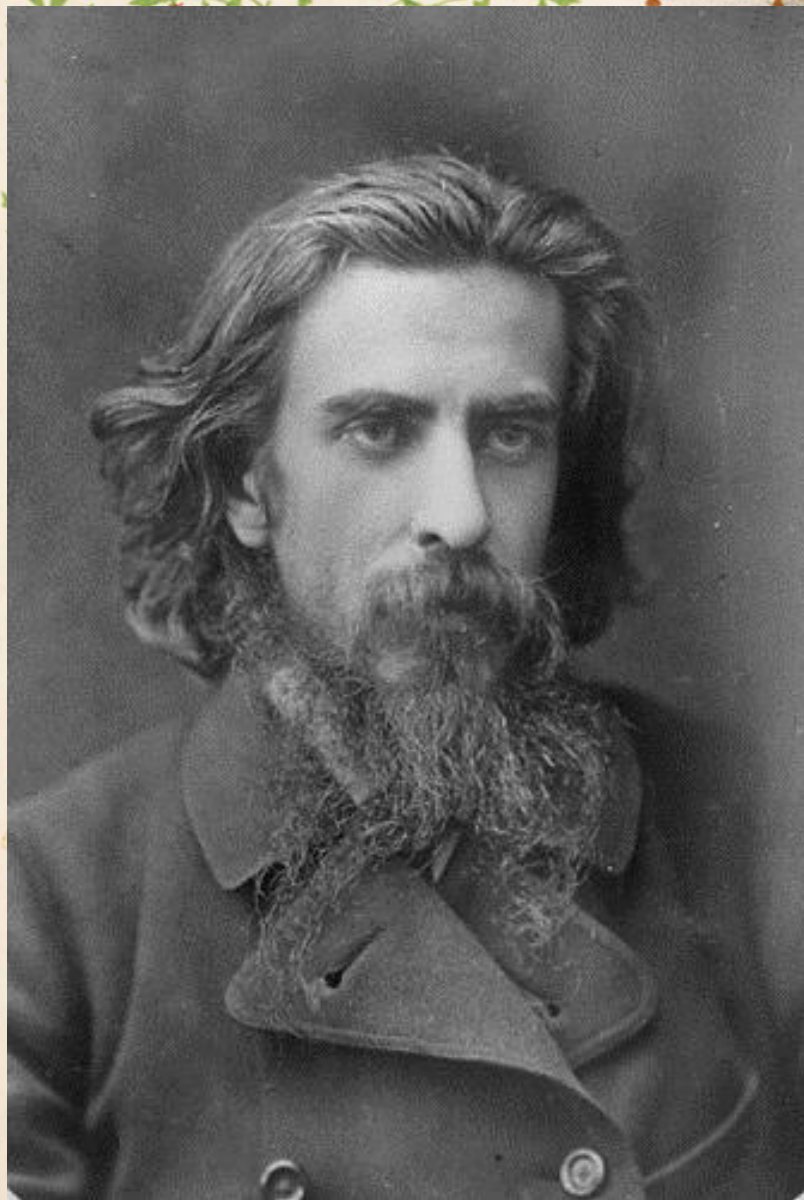

ΒΑΝΚΑΣ

Διαφορετικό τέλος
στο διήγημα

Ο Βάνκας δίπλωσε το γράμμα και ήταν έτοιμος να το βάλει στον φάκελο. Όσες ελπίδες του είχαν απομείνει για να φύγει από το τσαγκαράδικο του Αλιάχιν, ταξίδευαν με το ταχυδρομείο στο χωριό, στον παππού. Μα πριν κλείσει τον φάκελο χτυπήματα στην πόρτα τον ανάγκασαν να διακόψει. Σηκώθηκε επιφυλακτικά και με σπασμένη φωνή ρώτησε ποιος ήταν.

Η απάντηση που πήρε τον ξάφνιασε. Μια αντρική φωνή ζητούσε τον Βάνκα Ζούκοφ. Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε έναν Ρώσο στρατιώτη με φανερά τα σημάδια της κούρασης και της αγωνίας στο πρόσωπό του. Πριν προλάβει να αντιδράσει, ο άντρας τον σήκωσε στα χέρια του και τον έσφιξε στην αγκαλιά του. Δεν χρειάστηκε να ρωτήσει. Το ένιωθε πως σε αυτή την αγκαλιά θα ήταν ασφαλής και ευτυχισμένος. Ήξερε πως θα ήταν ελεύθερος, μακριά από τη μοναξιά, την πείνα και τα βάσανα. Κι όμως έκλαιγε. Τα δάκρυα χαράς στο πρόσωπό του γίνονταν ένα με τα δάκρυα στα μάγουλα του πατέρα του.

Антон Павлович Чехов
1886

Κρίστιαν Τσακαλάκης
2017
Λογοτεχνία Α΄ Γυμνασίου